

10/2

Morgon-Tidningen innehöll i gårdagens nummer

en ny uppgift i serien av förmenta avslöjanden från juni 1941. Enligt redaktör Horney skulle statsminister P. A. Hansson inför två amerikanska tidningsmän år 1946 ha uppgivit dels att han varit motståndare till det tyska kravet om genommarsch och böjt sig blott inför risken av ett regeringsskifte, dels att han därvid krävt att tillståndet för den tyska divisionen i den officiella kommunikén skulle betecknas som en engångseftergift, dels slutligen att detta offentliga meddelande klandrats av andra medlemmar av regeringen. Härtill måste först framhållas att det för statsministern på sommaren 1946 var en självklar sak att så långt möjligt framträda som motståndare till eftergiftspolitik. "Både hr Hanssons uttalanden vid detta tillfälle och ännu mer hr Horneys beskrivning av dessa utgör följaktligen alltför senkomna, av förändrade tidsförhållanden och personliga eller partipolitiska önskemål påverkade vittnesmål för att de skulle kunna objektivt tillerkännas vitsord", skriver med rätta Expressen (fp).

Men framför allt bör några fakta i detta sammanhang konstateras. I det officiella meddelandet om transiteringsbeslutet (26 juni) förekom ingenting om engångseftergift — hr Horney måste alltså i statsministerns mun ha lagt ord som han ej kan ha yttrat utan att våldföras sig på sanningen. Där emot uppgavs i pressen att en talesman för utrikesdepartementet inför utlandspressens representanter betonat att det här vore fråga om ett engångsmedgivande. Härtill kommer att tre dagar senare, den 29 juni, både statsministern och ecklesiastikminister Bagge i föredrag använde samma formuleringar beträffande beslutet om transitering; enligt statsministern skulle det ha inneburit "en engångseftergift", enligt statsrådet Bagge "en engångsätgård i ett speciellt läge". Detta klargör att inom regeringen enighet måste ha nåtts om beslutets karaktär. Att statsministern skulle ha klandrats för att han använt exakt samma uttrycksätt som sin högerkollega är otroligt. Kort sagt: Morgon-Tidningens och hr Horneys vittnesmål saknar, efter allt att döma, varje värde; man ockrar än en gång på allmänhetens bristande minne för händelser som ligger några år tillbaka i tiden.

11/2

Den ryska propagandans egenartade metoder

framträder i senaste häftet av sovjet-tidskriften New Times. I en artikel om atombomben påstås att det amerikanska förslaget i frågan i själva verket syftar till att "säkra och utvidga det amerikanska monopolet". Som bekant går förslaget ut på att atomenergin skulle utnyttjas under kontroll av en internationell kommission och att i samband härmed tillverkning av atombomber skulle förbjudas. Vid inskridande mot en fördragsbrytande makt skulle den internationella atomkommissionen icke vara bunden av den veto rätt som eljest, då det gäller ingripanden mot en stat, tillkommer varje stormakt i säkerhetsrådet; om veto rätten även i detta fall fungerade, bleve ju hela kontrollsystemet värdelöst. Nu påstår den ryska tidskriften att USA enligt förslaget under en obestämd framtid självt skulle stå utanför kontrollen. Detta är helt sanningslöst. Vidare sägs att endast säkerhetsrådet bör sköta kontrollen — dvs. Ryssland skall om det självt missbrukar atomenergin och ett ingripande därför påfordras kunna inlägga veto. Artikeln visar hur litet den allmänna anslutningen till principen om internationell nedrustning vid Förenta nationernas höstsession var värd.

12/2

Morgon-Tidningens och dess sagesman

redaktör Horneys uppgifter om 1941 års händelser måste än en gång framdras till belysning. I söndags meddelades av hr Horney bland annat att statsminister Hansson förmodat regeringen att betrakta transiteringsbeslutet som en engångseftergift och att han därefter "lät ut-sända den bekanta kommunikén om att genomtransporten av en tysk division medgivits men att inga ytterligare sådana medgivanden komme att göras". Hr Horney citerar till och med dessa ord av statsministern: "Jag lät utsända denna kommuniké för att förhindra att inom regeringen ytterligare krav på eftergifter för tyska anspråk skulle göras." Dagens Nyheter påpekade då att något uttalande om engångseftergift ej fanns i kommunikén; endast en talesman för utrikesdepartementet hade inför utlandspressen betonat att det var fråga om ett engångsmedgivande. I gårdagens nummer av Morgon-Tidningen svarar hr Horney att han aldrig påstått att kommunikén innehöll något om engångseftergift. Att detta är direkt osanning framgår av ovanstående citat. Hr Horney fortsätter emellertid; med "kommuniké" hade han menat icke blott den officiella kommunikén utan också den kommentar till denna som en talesman för utrikesdepartementet "enligt statsministerns direktiv" lämnade den utländska pressens representanter.

Hur förhåller det sig nu med denna kommentar? En undersökning visar att den refererades blott i Dagens Nyheter, vars medarbetare hr Ahman såsom korrespondent för Times fick saken kommenterad i utrikesdepartementet. I Morgon-Tidningen omnämndes icke detta meddelande för utlandspressen om engångseftergift med ett ord. Men nu påstår hr Horney att han rent av sammanblandat kommunikén och kommentären! Den sak som den 26 juni 1941 icke omnämndes i Morgon-Tidningen blir sålunda ett bevis på att statsminister Hansson i konseljen lyckats genomdriva en väsentlig modifikation av beslutet om eftergift. Efter detta bör åtminstone hr Horneys vittnesmål lämnas totalt obeaktade.

På Morgon-Tidningens skrivsätt skall i övrigt blott ett exempel lämnas — det kunde kompletteras med tio andra. Dagens Nyheter förklarade den 23 januari att enligt hr Möllers antydningar skulle kungen "ha

varit beredd att gå vida längre än vid den s. k. borggårdskuppen 1914". Den 10 februari påstår Morgon-Tidningen att Dagens Nyheter hävdade att kungen "skulle ha varit beredd att gå vida längre än vid den s. k. borggårdskuppen 1914". Det är den uppenbara citatförfalskningen.